

● Malo poezije

Neobjavljena pesma Branke Konstantinović Gajović (napisana 21. avgusta 2017. godine u odbranu poezije od pogubnih uticaja postmodernističkih restlova savremene književnosti)

Branka Konstantinović Gajović
PESMO, BUDI PESMA!

Nisam pesnik velikog formata
ali znam šta pravoj pesmi treba,
zašto je više neće k'o nekad,
zašto tavori u mraku nehaja
odakle zaborav ispotiha vreba.

Ha!
Evo, već mi se zbog proste rime ruga
klika „velikana“ prevejanog sveta
što po meri ličnog interesa vlada,
postmodernom scenom caruje i hara
jer nema ni duše ni pesničkog dara.

Pesmo hermetična,
naoko jezgrovita,
sažeta, al' prazna!
Nema ti opstanka
na tržištu slave
ako nadobudno
i dalje tvoj škrti stih
uporno kolo vodi.
Neće te spasti
ni roj poeta pravih,
ni čopor vlasnika strofa
zaturene lepote
taman da se i slavni bard
iz svojih večnih kuća
krikom obznane,

da se i novi Laza il' Branko
kojim slučajem rodi
ako tvoj glasni poj
ne promeni note.

Pesmo, budi pesma!
Ne dopusti da ti
metafora bude
sebi samoj svrha
da te ne bi snaš'o
pad u potonuće
bezizraza smutnog
sa litice oštre
Parnasovog vrha.

I ne pitaj nikog
što te više neće
gnevni ljubitelji
poetike meke,
mudrih, jasnih misli,
reči nadahnuća,
osećanja čistog
i miline neke,
što te takvu besnu,
prepunu besmisla,
razbijene forme,
izgubljenog slika
sred guste šume
gluposti i klapnji
ne žele, ne trpe.
Ne! Ne pitaj pobornike lepog
što te više neće
jer te niko od njih
više ne razume.

Pesmo, budi pesma!
Il' promeni ime.
Ne daj da se
sumanute forme
imenom tvojim kite

i ponose njime.